

[Einer-Jensen.]

har naturligvis aldrig givet Paalæg om, at de skulde paatage sig det —, kom de let til at opbruge deres Understøttelse. Ogsaa disse beder jeg taget med.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Gennemførelse.

Kristen Amby: Da mit Partis Ordfører er forhindret i at være til Stede, skal jeg paa min Gruppes Vegne tillade mig at anbefale dette Lovforslag om Vedtagelse af Lovanordninger, ogsaa med den Ændring, som er indføjet vedrørende Lovanordning Nr. 125 af 30. Marts 1944, til hurtig og velvillig Behandling.

Harald Nielsen: Jeg vil gerne paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse.

Rager: Af de Lovanordninger, som der her er Tale om at legalisere, er en af de vigtigste vel nok Nr. 125 af 20. Marts 1945, som det om end efter noget Besvær er lykkedes mig at faa et Eksempplar af inde i Bureauet. Dette giver mig Anledning til at henstille til den højtærede Minister og Kolleger ved Lovanordningens Forlængelse at trykke Lovanordningerne som Bilag til Lovforslagene. I hvert Fald er det kedeligt, at de er saa svære at finde. Naar man i Bureauet skal have den Lovanordning, der i Lovforslaget betegnes som Lovanordning Nr. 125, viser det sig, at den har Nr. 167, og disse to Numre har overhovedet ikke Forbindelse med hinanden. Under 167 staar der saa i Parentes: Optaget i Lovtidende den 24. Marts 1945 som Nr. 125. Det er en lille Smule besværligt, og det vilde være et Hensyn mod Rigsdagens Medlemmer, om Lovanordningerne var trykt op; det kan vel ikke være saa overvældende vanskeligt.

Den Ændring, der foreslaas i denne Lovanordning, er jeg indforstaaet med lige saa vel som med, at den Lovanordning, der kom frem i sin Tid, var et Ord i rette Tid. Det er en midlertidig ekstraordinær Hjælp til Personer, der er omfattet af Arbejdsfordeling, og til arbejdsløse; og det var ganske naturligt, at man under de Forhold, som opstod ved Rationeringerne af Kraftmidlerne, sørgede for, at de Arbejdere, der blev ramt af dem, ikke blev ramt saa haardt, som de ellers vilde være blevet; de undgaar ikke at blive ramt, men de, til Fordel for hvem der blev lovgivet, var klar over — det har jeg forstaaet —, at det var en for det øvrige Samfund tilfredsstil-

lende Ordning, der blev truffet. Men samtidig fik man ogsaa — det var kun naturligt — Udtalelser om, at en Lovgivning af den Art, her er Tale om, selvfølgelig forudsætter en effektiv Arbejdsanvisning, idet ingen er interesseret i, at en saadan Lovgivning misbruges.

Det er klart, at jo højere en Understøttelse er i Forhold til Arbejdslønnen, jo højere Indtægten ved en Arbejdsfordeling er i Forhold til fuld Arbejds løn, des mere Anledning er der for svage Karakterer til at misbruge en saadan Lov, og der var almindelig Enighed om, at dette maatte og burde naturligvis ikke ske. Jeg tror heller ikke, man har konstateret mange Tilfælde, hvor noget saadant er sket; men jeg synes dog, at man en Gang imellem kan træffe Udtalelser eller Episoder, der viser, at Loven ikke altid opfattes saa godt, som den kunde, og at Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne, Folk underkastet Arbejdsfordeling, undertiden regner lidt forkert. Hvis f. Eks. en Virksomhed har sparet op af Kraft ved at være gaaet ind paa Arbejdsfordeling paa 4 Dage om Ugen, saaledes at man en enkelt Uge kan arbejde 6, da ønsker Virksomheden at gøre det; men saa kan man blive stillet over for det pudsige Regnestykke, at de Arbejdere, der skal arbejde Lørdag og Mandag f. Eks., siger: Det faar vi ikke ret meget for, for hvis vi ikke arbejder, faar vi i Arbejdsfordeling saa og saa meget, og hvis vi arbejder, faar vi kun 5 Kr. mere, og det er noget lidt for at arbejde 2 Dage.

Nu er vi her alle sammen klar over, at det Regnestykke duer ikke, og den fornuftige Arbejdsleder vil naturligvis ogsaa formaa at skære igennem det, og de fornuftige Arbejdere vil naturligvis heller aldrig finde paa at kræve noget saadant Galimatias respekteret; det er blot beklageligt, hvis disse Udtalelser fremkommer ved forskellige Lejligheder, for det ødelægger den gode Hensigt, der laa i Loven. Vi har saa ofte været Vidne til, at gode sociale Foranstaltninger bringes i Miskredit hos Befolkningen, ikke fordi de misbruges, men fordi der falder taabelige Udtalelser, som lader formode, at der er Tendens til at misbruge dem. Jeg har villet gøre disse Bemærkninger, fordi jeg saa overordentlig nødigt ser, at en Lovgivning af den Art, der her er Tale om, skal bringes i Miskredit.

Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at der i Henhold til Loven er paalagt Arbejdsnævnet forskellige Beføjelser. Bl. a. staar der med Hensyn til Spørgsmaalet